

Scénář k rozhlasové reportáži - Ludmila Hrabětová, Mladé Buky

Vstup č. 1

Paní Ludmila Hrabětová se narodila 16. září 1936 v Úpici, chvíli před 2. světovou válkou.

0:54-1:18

„Dětství no, pokud si vzpomínám na tu Úpici, tak tam to bylo těžký, protože to bylo ve válce. A tam u nás nahoře v Úpici byla na Lánech krásná škola, tam je ještě pořád, ale mi jsme do ní nemohli chodit, protože ji tenkrát zabrali vojáci Němečtí a cvičili tam svoje hochy.“

Vstup č. 2

Bohužel i Paní Hrabětová do teď vzpomíná na válku.

25:49-26:13

„Jsem si pamatovala ještě do nedávna, jakmile jsem slyšela sirénu, tak mně projel celým tělem strach a hrůza, protože jakmile jsme slyšeli sirénu tak jsme museli prostě utíkat do nějakých krytů se schovat, měli jsme připravený takový tašky ve kterých bylo to nejnnutnější co jsme potřebovali a brali sebou.“

Vstup č. 3

Ve pětáctýřicátém se s rodinou přestěhovali do Markoušovic-Sedloňov a pak do Mladých Buků.

8:00-8:13

„Tam jsme bydleli chvíli, tam jsem byla úplně nejšťastnější človíček, protože jsme měli, začali jsme mít krávy, slepice, dobytek a já jsem v tom byla hrozně šťastná.“

Vstup č. 4

Po základní škole přišlo rozhodnutí kam dál.

15:20-15.48

„Já jsem chtěla být myslivcem. A náš pan ředitel, tenkrát Kobík založil taji tu školu udělal jako zorganizoval on, tak já jsem kolem sebe pořád od jakživa děti, jak jsem se někde objevila, tak jsem za sebou takových tech deset, dvanáct. Takových tech čtyři, pět roků děti.“

18:27-18:41

„Tak jak jsem ty děti takhle měla furt za sebou, tak pan ředitel říkal tak půjdeš na školu a půjdeš do Hradce, oni tam založili pedagogickou školu. Tak mě tam teda přihlásil a já jsem se tam dostala“

Vstup č. 5

Paní Ludmila poznala na základní škole svého budoucího manžela Jana Hraběte, který byl zakladatelem lyžařského kroužku a mnoha dalších sporů v Mladých Bukách. Po škole učila na národní škole nejdříve v Hertvíkovicích a pak se s manželem vydala na 3 rok do Iráku.

25:37-26:15 (druhá nahrávka)

„Bylo to tak, že můj muž, my jsme říkali že má toulavý boty jo. On hrozně rád cestoval a tak se přihlásil nebo sledoval kde by se mohl dostat do ciziny v té době protože se moc nepouštělo tenkrát že jo kde kdo. Takže on se dozvěděl že se může přihlásit na ministerstvu ne školství ale zahraničních věcí, kteří vysílají, a do dneška to možná platí na ty školy do zahraničí své učitele.“

Vstup č. 6

Ludmila Hrabětová je moc hodná a usměvavá paní a chtěli bychom jí moc poděkovat že se s námi podělila o její příběh.